

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כבוד השופט מ' גל

הפ 405/00

בעניין: אלרוב אזור מסחרי ממילא (1993) בע"מ המבקשת

- נגד -

המשיבה קרתא חברה לפיתוח מרכז ירושלים בע"מ

בשם המבקשת: עו"ד י' נחושתן

בשם המשיבה: עו"ד ד' בסון

חקיקה שאוזכרה:

[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 191](#)

[חוק הבוררות, תשכ"ח-1968: סע' 1, 2, 11, 11א, 21, 22, 27, יז, 1 לחוק וב יז לתוספת, יז](#)

[חוק החוזים \(חלק כללי\), תשל"ג-1973: סע' י](#)

ספרות:

[א' גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי](#)

ספרות:

[א' גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי](#)

המבקשת עותרת בתובענה זו לפסק-דין המצהיר, כי השופט בדימוס ש' ברנר הנו בעל הסמכות לדון כבורר, בתביעה הכספית שתוגש על-ידה כנגד המשיבה.

פסק-דין

1. המבקשת עותרת בתובענה זו לפסק-דין המצהיר, כי השופט בדימוס ש' ברנר הנו בעל הסמכות לדון כבורר, בתביעה הכספית שתוגש על-ידה כנגד המשיבה.

א' כללי-

2. המבקשת הנה חברה העוסקת, בין היתר: ביזום, פיתוח והקמת פרויקטים בעיקר בתחום הנדל"ן. המשיבה הנה חברה ממשלתית, אשר יוסדה כדי לשקם ולפתח את מתחם ממילא בירושלים. בין הצדדים נחתם חוזה לפיתוח המתחם, המקיף שטח רב של מסחר, מגורים ומלונאות. בסעיף 8.17 לחוזה כלולה גם תניית בוררות, כדלקמן:

8.17"בוררות

8.17.1 הצדדים מסכימים שכל הסכסוכים וחילוקי הדעות שיתגלעו ביניהם בקשר לפירושו או לביצועו של חוזה זה, ימסרו להכרעתו של בורר יחיד עליו יוסכם בין הצדדים. בהעדר הסכמה ימונה הבורר על פי בקשת אחד הצדדים על ידי ראש לשכת עורכי הדין בישראל.

לענין מינוי בורר כאמור ילקח בחשבון טיבו של הסכסוך (והצדדים יהיו רשאים להעביר עמדותיהם בכתב ו/או בעל-פה לגבי השאלה שבמחלוקת) והממנה האמור יחליט אם מן הראוי למנות עו"ד, רואה-חשבון, מהנדס או איש מקצוע אחר כפי שיהיה מתאים והולם לגבי השאלה שבמחלוקת.

8.17.2 הבוררות תתקיים בירושלים, ישראל.

8.17.3 הבורר יהיה קשור בדין המהותי החל בישראל, אך לא יהא קשור בדיני הראיות או בסדרי הדין.

8.17.4 הבורר ינמק את החלטתו.

ב' ההליכים הקודמים-

הסכסוך:

3. בעיצומה של ההתקשרות התגלעה בין הצדדים מחלוקת, כאשר המבקשת דרשה מהמשיבה לחתום על תוכנית לשינוי התב"ע והמשיבה סירבה לכך. בנסיבות אלו עמדה המבקשת על מינוי בורר, בכדי שידון בתביעתה להפרת החוזה ולאכיפת החתימה, ולחלופין לביטול החוזה. כמו-כן עמדה על תרופת הפיצויים, לפי כל אחת מהחלופות הנ"ל. הצדדים פנו אל ראש לשכת עורכי הדין בישראל, שבתוקף הסמכתו לפי סימן 8.17.1 לחוזה, ימנה את הבורר. בעקבות הצעת המשיבה, מונה לבסוף השופט בדימוס ש' ברנר כבורר.

הליכי הבוררות:

4. המבקשת הגישה לפני הבורר תובענה לסעדים המפורטים לעיל, ואילו המשיבה הגישה כתב הגנה ותובענה שכנגד, אף זאת לפיצויים. כל אחד מהצדדים טען שמשנהו הפר את החוזה. במהלך הבוררות

ביקשה המבקשת מהבורר למחוק מכתב התביעה את תרופת הפיצויים ולהתיר לה לפצל סעדים, באופן שתוכל לתובעם בנפרד. טעמיה לבקשה היו, כי המדובר למעשה בהפרה מתמשכת, לפיכך שיעור הנזק טרם התגבש במלואו, כאשר גם דרך חישוב הנזק אינה ברורה, שכן הדבר מותנה בתרופה האחרת: האם התובענה לפיצויים תוגש לאחר אכיפת החוזה וחיוב המשיבה לחתום על התביעה או האם לאחר ביטול החוזה, ככל שיקבע כי המשיבה היא המפרה. בנוסף טענה, כי שאלת הוכחת הנזק כרוכה בראיות נוספות רבות, לכן מן הראוי לייחד דיון ממצה נפרד לסוגיה המרכזית הנוגעת לשאלת ההפרה.

המשיבה התנגדה לבקשה זו ועמדה על השארת תרופת הפיצויים כחלק מהתובענה לפני הבורר. טעמיה להתנגדות היו בעיקרם פורמליים, בכך שלדידה הייתה כבר החלטה קודמת של הבורר, אשר דחתה עתירה דומה מצד המבקשת. בנוסף העלתה טענות על העדר תצהיר לתמוך בבקשה ועוד עניינים אחרים, הקשורים לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד 1984.

בסופם של דברים נעתר הבורר הנכבד לבקשה. ביום 3.2.99 הוחלט על מחיקת חלקים מכתב התביעה הקשורים לתובענת הפיצויים, וניתן היתר לפצל את הסעדים לגבי תרופה זו, באופן שניתן יהיה לתובעם בנפרד. יצוין, כי בשלב מאוחר יותר, ביום 28.4.99, נעתר הבורר גם לבקשת המשיבה לפיצול סעדים מטעמה.

פסק הבוררות ואישורו:

5. ביום 13.9.99 ניתן פסק הבוררות, שבו התקבלו למעשה עיקר טענות המבקשת בשאלה המרכזית של הפרת החוזה ותרופת האכיפה. עם זאת, גם חלק מהתביעה הנגדית של המשיבה התקבל, לגבי חובת השתתפות המבקשת באחזקת החניון ותשלום דמי שימוש שבועיים עבור בניין 25. כל יתר תביעותיה הנגדיות - נדחו. פסק הבורר אושר על-ידי בית המשפט המחוזי בתל-אביב (ה"פ 11207/99).

ג' המחלוקת הנוכחית -

הפלוגוא:

6. לאחר אישור פסק הבוררות, חפצה המבקשת להגיש את התובענה לפיצויים בעטייה של ההפרה. לפיכך פנתה אל הבורר, במטרה שיזמן ישיבה ראשונה. במענה ביקש הבורר לדעת אם הפנייה אליו נעשית גם על-דעת המשיבה. לאחר התכתבות בין באי-כוח הצדדים התברר, כי המשיבה מתנגדת להבאת המחלוקת בסוגיית הפיצויים לפניו. במכתב בא-כוחה מיום 6.6.00 דרשה המשיבה, כי ימונה בורר חדש, בהתאם לפסקה השנייה בסימן 8.17.1 לחוזה. בנסיבות אלו נמנע הבורר מלזמן את הצדדים לדיון לפניו, תוך שבמכתבו מיום 7.6.00 אל באי-כוח הצדדים הוא מדגיש, כי בתשובתו אין כדי לחוות דעה במחלוקת, האם הדיון בסעדים שפוצלו מהווה המשכה של הבוררות המקורית או שיש לקיימו בהליך בורות נפרד וחדש.

טענות המבקשת:

7. על רקע האמור הוגשה התובענה שלפנינו, לקבל הצהרה לפיה יכול הבורר להמשיך בתפקידו גם לגבי התביעה הכספית. לטענת המבקשת הביעה המשיבה הסכמה מפורשת, שהבורר ידון בכל הסכסוכים בין הצדדים ובכללם בנושא הפיצויים. הסכמה זו מעוגנת, לדעתה, בנוסח הסכם הבוררות המדבר על הכרעה ב"כל הסכסוכים וחילוקי הדעות שיתגלעו ביניהם...". המדובר לדידה בסעיף המנוסח בהרחבה,

במגמה להקיף את כל יריעת המחלוקת. כמו-כן, היא מפנה לאמרות מצד המשיבה במהלך הבוררות ובשלב התנגדותה לפיצול הסעדים, שגם מהן ניתן לדעתה להסיק הסכמה כאמור. עוד מוסיפה המבקשת וטוענת, כי פסק הבוררות שניתן מהווה למעשה "פסק ביניים", שמשמעו "פסק-דין חלקי", באשר בתוקף סמכותו רשאי היה הבורר להכריע בנושא הבוררות "חלקים-חלקים" (סימן 19) בתוספת השנייה לחוק הבוררות, תשכ"ח-1968, החל מכוח הוראת סעיף 2 לחוק. לפיכך המדובר לטענתה בסמכות נמשכת, לאמור: שלב נוסף של אותה הבוררות. בתמיכה לעמדתה היא גם מציינת שיקולי יעילות, כאשר המדובר בבוררות רחבת היקף ועתירת עדים ומוצגים, על-כן התדיינות לפני בורר חדש תייקר ביותר את ההליכים ואת זמן התמשכותם.

טענות המשיבה:

8. מנגד לכך מעלה המשיבה את טענותיה באשר לסיבה, לפיה מינוי הבורר מלכתחילה אינו כולל הסמכה לדון גם בתובענה הכספית הצפויה. לדידה, פסק הדין אשר ניתן ואושר על-ידי בית המשפט, הנו בבחינת סוף פסוק ולא בגדר הכרעת ביניים. על-כן, כל התדיינות חדשה מחייבת לנקוט בכל הפעולות למינוי בורר, בהתאם לסימן 8.17.1 לחוזה. בהקשר לכך מבקשת המשיבה להסתמך על דברי הבורר בנספח ט' לבקשה, שכן לאחר פניית המבקשת אליו, הוא לא ראה עצמו מוסמך לדון בנושא.

מעבר לטענות האמורות מעלה המשיבה טענות אישיות כלפי הבורר, בעטיין מתעורר אצלה חשש, שמא סיכוייה בהליכי תובענת הפיצויים לא יהיו שקולים. כך, למשל, היא טוענת שהבורר כבר גיבש עמדה לגבי השאלות במחלוקת, כפי שבאה לידי ביטוי בפסק הבוררות. הילכך, אין לכפות על בעל-דין בורר שאין לו אמון מלא בו. עם זאת, בסעיף 2.7 לתשובתה המשיבה ציינה במפורש, כי על-אף התנגדותה להעביר אליו את הדיון בתובענת הפיצויים, אין היא מביעה לגבי חוסר אמון. בנוגע לטענותיה דלעיל המשיבה מפנה לכך, שבפסק הדין נדחו רוב טענותיה וכי דעת הבורר על האורגנים שהעידו מטעמה, ואשר גם צפויים להעיד בהליך הנוסף, לא הייתה חיובית. בנסיבות אלו היא סבורה, כי הבורר כבר גיבש לגביה דעה בלתי חיובית. עוד הוסיפה והעלתה שורה של טענות לגבי תוצאת פסק הבוררות: העובדה שהבורר חזר בו מהחלטות ביניים קודמות לטובתה, כמו-גם סברתה לפיה הפסק הסופי חורג מהחלטות וועדת התכנון המחוזית וקביעותיו הן למעשה כקביעות של ערכאה תכנונית. ברי, כי מקומן של טענות אלו כלפי הפסק אינו לכאן, אולם המשיבה מבקשת להצדיק בכך את עמדתה הסובייקטיבית, לפיה היא מעוניינת שאדם אחר ימונה כבורר בין הצדדים.

בשולי טענותיה העלתה המשיבה גם טענה כללית בדבר מראית פני הצדק, בדומה למקרים שבהם מעבירים תיק משופט אחד אל משנהו, גם ללא עילת פסלות פורמלית ולו על-מנת שהצדק ייראה ולא רק ייעשה.

ד' הדיון בפלוגתאות-

יריעת המחלוקת הפרשנית:

9. הטענות המרכזיות שמעלים באי-כוח הצדדים סבות, למעשה, על הפרשנות שיש ליתן לסעיף הבוררות ולהגדרת היקף הסכסוך, בזיקה עם מינוי של הבורר. השאלה היא: מהו הפירוש שיש ליתן לקביעת הצדדים, לפיה "כל הסכסוכים וחילוקי הדעות שיתגלעו ביניהם בקשר לפירוש או לביצועו של חוזה זה, ימסרו להכרעתו של בורר יחיד"? האם הכוונה היא, כי מעת שימונה בורר תשתרע סמכותו מכאן

ואילך על כל סכסוך שיתעורר בין הצדדים; או שמא תהא סמכותו מוגבלת לתביעה הקונקרטית בלבד, כמות שהיא, באופן שבכל מקרה בו יחפוץ צד לתבוע תביעות נוספות - בין אם בקשר לאותו הסכסוך ובין אם בשל סכסוכים נוספים - אזי יידרש למנות בורר במתכונת הנקובה בסעיף 8.17 לחוזה? בתוך, בין שתי חלופות פרשנויות אלו, תיתכנה אפשרויות רבות נוספות. כך, למשל, אפשרות לפיה מינוי הבורר נועד להכריע בסכסוך מסוים, בין אם הוא ממוצה בתובענה אחת ובין אם יש למצותו בתובענות אחדות, זאת להבדיל מסכסוכים אחרים.

פרשנות סעיף בוררות - כללי:

10. סעיף בוררות יכול להיכלל מראש כחלק מחוזה אחר בין הצדדים, בטרם נוצר סכסוך כלשהו ובמטרה להקדים תרופה למכה, אם תתגלע מחלוקת. זוהי למעשה תניית שיפוט לסכסוך עתידי (agreement to refer), ובטרם יודעים הצדדים את טיבו והיקפו, אם בכלל יפרוץ. אף אם הם יכולים להסכים ביניהם, כי רק סכסוכים מסוימים יופנו לבוררות ואחרים אל בית המשפט, הרי מקובל במקרים רבים, שבנסיבות כאלו הגדרת המחלוקת לדיון בבוררות תהא רחבה. בכך יוגשם אומד דעתם, להביא לפני בורר את כל המחלוקות בקשר עם אותו החוזה.

שונים הם פני הדברים כאשר ההסכמה לפנות להליכי בוררות, מתגבשת ביניהם רק לאחר פרוץ סכסוך מסוים. אז, מטבע הדברים, ניתן להגדיר את יריעת המחלוקת ביתר בהירות. במקרים מסוימים, ההסכמה לפנות להליכי בוררות נעשית במהלך הדיון בבית המשפט, כאשר המחלוקות מתוחמות ומלובנות בכתבי הטענות. במקרים אלה, המסמך כולו הנו הסכם בוררות (בעבר כינוהו "שטר בוררין" - submission) - "ברגיל, תוקפו של הסכם מן הסוג השני פג עם מתן פסק הבוררות, עת הפלוגתאות בנושא הוכרעו. לא כן הסכם בוררות מן הסוג הראשון, הממשיך לחול גם לגבי סכסוכים ומחלוקות נוספים.

אמרנו לעיל "הסכם בוררות" ולא "סעיף בוררות", שכן המדובר בסעיף מיוחד בחוזה, אשר יש לו חיות מיוחדת. אם, למשל, החוזה יבוטל והוראותיו יפוגו, עדיין יותר סעיף זה על כנו. דווקא אז ייתכן שתהיה לו יותר עדנה, כטיבם של סעיפים בחוזה המתעוררים לחיים בעקבות הפרתו (בדומה לסעיף פיצויים מוסכמים). לא בכדי ראתה הפסיקה בסעיף בוררות הסכם נפרד המוטמע אל תוך החוזה הכללי. ייחודו הוא בכך, שאין כלולות בו התחייבויות לביצוע, באשר תכליתו מכוונת אך לשם קביעת המתכונת ליישוב הסכסוכים (ע"א 491/76 גאולים מושב עובדים בע"מ נ' צדוק, פ"ד לא(3) 625, 633-634, בעקבות Heyman [1942] A. C. 356; Darwins Ltd. וראו גם את דעת כב' השופט חשין ברע"א 985/93 אלרינה אינוסטמנט קורפוריישן נ' ברקי פטה המפריס (ישראל) בע"מ, פ"ד מח(1) 397, 404 ואילך).

הנה-כי-כן, המדובר בנורמה חוזית מיוחדת. אף-על-פי-כן, פרשנות של סעיף בוררות תיעשה לפי המקובל בדיני החוזים הכלליים, דהיינו: בהתאם לאומד דעת הצדדים (סעיף 25 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973: "חוזה יפורש לפי אומד דעתם של הצדדים, כפי שהיא משתמעת מתוך החוזה, ובמידה שאינה משתמעת ממנו - מתוך הנסיבות. ("בפסק הדין רע"א 853/91 בקל נ' אגודה שיתופית נהלל (פ"ד מח(1) 775, 780 מול ד"ה") נפסק לעניין זה:

"על פרשנות הסכם בוררות חלים אותם כללים החלים על פרשנות חוזים, כשמרכז המאמץ השיפוטי הוא ניסיון לדלות את כוונת הצדדים מתוך ההסכם עצמו. אך, לעתים, כשלשון החוזה אינה חד-משמעית, ניתן להיעזר בראיות חיצוניות על נסיבות הסכם הבוררות וחתימתו כדי ללמוד מהן על כוונת הצדדים."

נובע מכאן, כי כפי תכלית הפירוש הכללית כך גם בסעיף בוררות, יש לתור אחר אומד דעת הצדדים להגשמת הציפייה הסבירה שלהם (ע"א 614/79 ליטורל נ' תור עולם בע"מ, פ"ד לד(4) 617, 625 מול ג'ד'; לפרשנות הכללית של חוזה, ראו בע"א 4628/93 מ"י נ' אפרופים שיכון ויזום (1991) בע"מ, פ"ד מט(2) 265). המבחן מתמקד ביחס בין המילים שבהן בחרו הצדדים כדי לנסח את הנורמה החוזית, לבין אומד דעתם. אומד הדעת פירושו הכוונה המשותפת של שני הצדדים. לפיכך, אין להכריע בדבר לפי אומד הדעת הסובייקטיבי של אחד מהם בלבד (ע"א 4628/93 אפרופים הנ"ל, בעמ' 312 מול ז'; רע"א 8060/95 הנהלת בתי המשפט נ' אב-חן אחסנה בע"מ, דינים עליון, כרך נו, 461 - סימן 11 לפסק הדין). ההלכה בנושא זה תומצתה בפסק הדין אפרופים הנ"ל (בעמ' 310 מול ה'ז'), כהאי לישנא :

"המסר הנורמאטיבי העולה מתוך סעיף 25(א) לחוק החוזים (חלק כללי) הוא כפול: ראשית, אמת המידה המרכזית לפרשנות חוזה הוא אומד דעתם של הצדדים לחוזה. אומד דעת זה הוא המטרות, התכליות, היעדים והאינטרסים (הסובייקטיביים, אשר מצאו ביטוי חיצוני) אשר הצדדים ביקשו (במשותף) להגשים באמצעות החוזה. אומד דעת זה יכול שישתמע מתוך החוזה, ויכול שישתמע מתוך הנסיבות. שנית, אם לאחר בחינת לשון החוזה והנסיבות החיצוניות עדיין קיימת התנגשות בין אומד הדעת של הצדדים כפי שהוא משתמע מתוך החוזה, לבין אומד הדעת של הצדדים כפי שהוא משתמע מתוך הנסיבות, יד אומד הדעת של הצדדים המשתמעת מתוך הנסיבות על העליונה."

(ההדגשים מצויים במקור - מ' ג')

נקודת המוצא הראשונית היא אפוא הטקסט, אולם לבסוף - באין עדיפות לפרשנויות הטקסטואליות - תועדף הפרשנות העולה מן הנסיבות. כל שכן הם פני הדברים, כאשר פשט הפרשנות של מלל החוזה עלול להוביל לתוצאה אבסורדית ובלתי סבירה (רע"א 1784/98 עמידר - החברה הלאומית לשיכון בישראל בע"מ נ' מנדה ז"ל, דינים עליון כרך נו, 734 בסימן 9 לפסק הדין). בהקשר לכך מן הראוי להוסיף, כי סבירות הפירוש של תניית בוררות אמורה להיבחן גם לאור תכלית ההליך, לאמור: בחירת הצדדים בהליך אלטרנטיבי למערכת השיפוט המרכזית, לשם קיום דיון יעיל, זריז וחסכוני ביניהם. בהסכימם להפנות סכסוכים לדיון בבוררות גילו הצדדים את דעתם, שרצונם בקיום הליך יעיל ומהיר כאמור. מטרה זו תשמש אפוא, מסד בבחירת חלופות פרשניות שונות.

11. על יסוד כללי הפרשנות האמורים נבחן להלן את הנדרש לענייננו. מכיוון שבתצהירי הצדדים אין התייחסות מפורשת לאומד הדעת עובר להתקשרות, הרי שלשם עריכת האיזון בין הפניית כל הסכסוכים לבורר יחיד, לבין הסמכת הממנה לבחור את הבורר בשים לב ל"טיבו של הסכסוך" - לא נותר אלא ללמוד אודותיו מהניסוח עצמו ומהתנהגותם המאוחרת יותר.

פרשנות סעיף הבוררות:

12. מנוסח הפסקה השניה לסעיף 8.17.1 לחוזה ניתן ללמוד, כי מינוי הבורר מכוון לכל סוג סכסוך בנפרד. ודוק: הקריטריון הנו טיב הסכסוך העומד על הפרק, תוך שהצדדים רשאים לפרט את עמדתם בעניין זה לפני הממנה. רק לאחר מכן הוא "יחליט אם מן הראוי למנות עו"ד, רואה-חשבון, מהנדס או איש מקצוע אחר כפי שיהיה מתאים והולם לגבי השאלה שבמחלוקת". פשיטא, שלא סביר יהא למנות משפטן כבורר בסכסוך הנדסי מורכב, אך מכיוון שמונה לתפקיד לשם הכרעה בסכסוך קודם בעל אופי משפטי.

הטקסט מסייע בידו להסיק, כי אומד דעת הצדדים כיוון לכך שלכל חטיבת סכסוך הממוינת לסוג מסוים, ניתן למנות בורר בנפרד. בכך מתיישבת הסתירה הלכאורית בין שני חלקי ההסכם: מינוי בורר **לכל הסכסוכים** (להבדיל מהתדיינות בבית המשפט) וההוראה לממנה למנות בורר לפי **טיב הסכסוך** הנדון.

לעניין האמור יוטעם עוד, כי הרשום בסעיף הבוררות, בדבר מסירת הסכסוכים להכרעתו של "בורר יחיד", אינו מלמד, כשלעצמו, על בחירה פרסונלית של אדם אחד בלבד, על-מנת שידון בכל סוגי המחלוקות שיתגלו בין הצדדים. מקובל לקבוע תנייה כזו בהסכמי בוררות, להבחין ממינוי של מספר בוררים, כהרכב הדין בסכסוך, או מבוררות זבל"א (למרות שמינוי בורר יחיד הנו ברירת המחדל בסימן א' לתוספת לחוק). נובע מכאן, כי הקביעה בחוזה אודות מינוי בורר יחיד היא נייטרלית לענייננו, ולא דווקא תומכת בטענות המבקשת.

13. על רקע האמור מתעוררת השאלה, האם תהליך הבחירה של הבורר צריך לחול גם לגבי תובענות שונות ונפרדות, בנוגע לאותו סוג של סכסוך?

אילו החליט הבורר לפצל את הדיון ולדון ראשית כל בשאלת ההפרה והאכיפה (או הביטול), ולאחר-מכן בתביעות ההדדיות לפיצויים - כמדומה שלא הייתה מחלוקת, כי הוא היה מוסמך ורשאי לדון בעניין ללא צורך במינוי נוסף. מקורה של הפלוגתא דנן נעוץ בכך, שהמבקשת ביקשה **למחוק** מכתב התביעה את תובענת הפיצויים ועתרה לפיצול של סעדים, על-מנת שתוכל להגיש בנפרד את התביעה הכספית. פירוש הדבר הוא, כי נושא הפיצויים סולק מהתובענה ולא עמד עוד לביורר, תוך שנשמרה למבקשת הזכות לפתוח חזית אחרת בעתיד. בדומה, אלה הם גם פני הדברים בכל הנוגע לבקשת המשיבה, לפיצול סעדים מטעמה.

טענת המבקשת היא, כי חרף האמור המדובר בהליך אחד, המשכה של אותה הבוררות ממש. טענה זו, כמות שהיא, אין בידנו לקבל, אולם זאת לא מטעמי התנגדות המשיבה. כזכור טענה המבקשת, כי עסקינן בפסק בוררות חלקי ולכן משהסתיים השלב הראשון בהכרעה, יש לפנות כדי לברר את השלב השני (תובענת הפיצויים).

מבחינה זו יש לראות את פיצול הסעדים כהחלטה להכריע בבוררות חלקים-חלקים. על כך השיבה המשיבה, כי

פסק הבורר הפך לסופי, באופן שהוא הכריע בתובענה כולה ואין המדובר בפסק ביניים, כמשמעותו בהגדרת "פסק-בוררות" **בסעיף 1 לחוק הבוררות**. כמבואר להלן, דעתי היא שהתובענה לפיצויים אינה נחשבת המשך להליך הבוררות הקודם. לפיכך, אין המדובר בהכרעה בנושא הבוררות חלקים-חלקים, לפי סימן יז לתוספת. עם זאת המדובר באותו הסכסוך, על-כן בתוקף תניית הבוררות משתרעת סמכותו של הבורר גם על תובענות נוספות, הנובעות ממנו. נבהיר עמדתנו זו.

סופיות הבוררות הקודמת - האם המדובר בהמשך לאותו ההליך?

14. הטרמינולוגיה "פסק ביניים", בהגדרת "פסק בוררות" **בסעיף 1 לחוק ובסימן יז לתוספת**, עלולה להטעות. בהליכים המתקיימים בבית המשפט מקובל לראות החלטת ביניים כ"החלטה אחרת", שאינה משלימה את הדיון בסעד המבוקש. לא כן "פסק-דין חלקי" אשר בו מוענק או נדחה סעד סופי, כחלק מהסעדים הנתבעים בתובענה. אכן, בעבר פורש "פסק ביניים" **בחוק הבוררות** כהחלטה אחרת (**בר"ע 37/74 כלביט בע"מ נ' "רמד" בע"מ, פ"ד כח(2) 165, 168 מול ו'**), אולם מכיוון שפירושו גם "פסק בוררות",

הובילה מסקנה זו לתוצאה בלתי רצויה, באופן שכל החלטות הביניים הניתנות במהלך הליך הבוררות, טעונות מיד הליכי ביטול, כדי לא להחמיץ את המועד (סעיף 27 לחוק). כך גם לגבי בקשות לתיקון הפסק (סעיף 22 לחוק). אין זאת אלא סרבול והכבדה יתירה על הליך הבוררות, שתכליתו כאמור לחתור לסיום מהיר, פשוט ונוח של הסכסוך.

ואכן, פסיקה מאוחרת יותר הבהירה, כי הדיבור "פסק ביניים" בחוק שווה למונח "פסק דין חלקי", לפי תקנה 191 לתקנות סדר הדין האזרחי (ע"א 6058/93 מנדלבלית נ' מנדלבלית, פ"ד נא(4) 354; רע"א 300/89 ולקו בע"מ נ' החב' לפיתוח חוף אילת בע"מ, פ"ד מה(4) 497, 509 מול ה'ו). פשוטו של דבר הוא, כי ההכרעה באותו הנושא מיצתה את הפלוגתאות לגבי התרופות הכלולות בו, להבדיל מהחלטה אחרת המהווה הכרעת ביניים בלבד (לטיבו ומשמעותו של פסק דין חלקי, ראו בספרו של י' זוסמן סדרי הדין האזרחי, מהד' שביעית - 1995 (בעריכת ש' לוי), 524-527 וכן 770-774; א' גורן סוגיות בסדר דין אזרחי, מהד' חמישית - תשנ"ט, 247-249).

מכיוון שכך, החלטת ביניים של בורר אינה באה אל גדר של "פסק ביניים" בהגדרת "פסק בוררות" בסעיף 1 לחוק, על-כן היא אינה ניתנת לאישור ולאכיפה בנפרד (רע"א Bip Chemicals Ltd 1753/98. נ' ג"ד כימיקלים בע"מ, פ"ד נב(3) 334). בנסיבות אלו, פסק ביניים מחייב להגיש את בקשת הביטול או האישור לאלתר, כמו כל פסק בוררות אחר. אין להמתין להכרעה בכל יתר הסעדים, שכן אז כבר יכול שתחמץ השעה. זה הדין גם בערעור על פסק דין חלקי שניתן בבית המשפט (זוסמן, שם; 771, גורן, שם, 248), סמכות הבורר לפי סימן יז בתוספת - להכריע בבוררות חלקים-חלקים - קשורה אפוא לנושא הסעד, דהיינו: על דרך מתן פסקי דין חלקיים, שהם פסקי הביניים הנקובים שם.

נובע מן האמור, כי בטענת המשיבה על-כך שפסק הבוררות שניתן הנו סופי וגמור, אין כדי להכריע בדבר, שכן עדיין נותרת השאלה: האם עסקינן בהכרעה סופית בסעד האכיפה כפסק ביניים (חלקי) - שאז תביעת הפיצויים יכולה להוות חלק מאותו הליך - או האם פסק הבוררות הנו שלם וההליך כולו הסתיים. עם זאת, מההיבט הפורמלי לא ניתן לקבל גם את טענות המבקשת בנושא, שכן פסק חלקי מהווה מקצת מהסעדים בתובענה אחת, ולא פסק-דין במלוא התובענה, כמות שהיא. פני הדברים יכלו להיות כטענת המבקשת, לו חלף מחיקת תרופת הפיצויים ועתירה לפיצול סעדים, היה הבורר מתבקש לפצל את הדיון. משניתן פסק בוררות על כל הסעדים שנתבקשו בתובענה, הריהו פסק דין שלם וסופי, שהרי פסק דין חלקי אינו מתייחס לאפשרות של פסק דין נוסף בתובענה אחרת. פשיטא, שאין המדובר באותו הליך הטעון הכרעה חלקים-חלקים. עניין לנו בהליך חדש.

אומד הדעת לפי הסכם הבוררות:

15. הנה-כי-כן, חוזרת על כנה השאלה: האם הסמכת הבורר משתרעת על סכסוך במובן הרחב - לאמור, בין אם יידון ויוכרע בתובענה אחת ובין אם יידון ויוכרע בתובענות אחדות - אם לאו?

16. הצדדים לחוזה בחרו בהגדרה רחבה של יריעת המחלוקת וציינו במפורש, כי כל הסכסוכים יועברו לבורר (להגדרות יריעת המחלוקת והיקף הנושאים הנכללים במסגרת הליכי הבוררות, ראו בספרה של ס' אוטולנגי בוררות דין ונוהל מהד' שלישית - תשנ"א, 52-54; ע"א 51/86 בן דיין נ' גינוסר כהן, חברה לבנין בע"מ, פ"ד מב(1) 773, 777 מול ה'ו). מנגד לכך, בהמשך פורטה דרך מינויו של הבורר המושפעת מטיבו של הסכסוך. ואכן, לפי ההסכם צריך הממנה לשקול את זהותו של הבורר ואת תחומי התמחותו, לפי טיב

הסכסוך שנתגלע בין הצדדים. רק לאחר מיון ובירור של סוג הסכסוך, עליו להחליט אם למנות משפטן, מהנדס, או כל בעל מקצוע מתאים אחר "לגבי השאלה שבמחלוקת."

ברור למדי בענייננו, כי הבורר צריך להיות משפטן ולא בעל מקצוע אחר. תובענת הפיצויים עמדה מלכתחילה לדיון ומונה הבורר דן, שהנו משפטן. איש לא טען ואף אינו טוען, כי מבחינת הסיווג המקצועי יש למנות בעל הכשרה אחרת. יוצא מכאן, שמשפטן הוא המתאים למלא אחר תפקיד הבורר, גם לגבי תביעות הפיצויים. על-כך, למעשה, גם אין מחלוקת בין הצדדים, שכן זו נוגעת רק לזהותו הקונקרטי של הבורר ולא להתאמתו המקצועית. עוד יוטעם, כי המחלוקת נוגעת אך לשאלה, האם יש צורך בהליך מינוי חדש, או המינוי הקודם נותר על-כנו. בכך שונה ענייננו ממקרים בהם מועלות טענות, לפיהן פסק הבוררות מיצה את הסכסוך ומכאן ואילך צריכות כל יתר המחלוקות להתברר בבית המשפט (כפי שנטען בע"א 708/88, שלמה שפס ובניו בע"מ נ' בן יקר גת חברה להנדסה ובניין בע"מ, פ"ד מו(2) 743).

17. לעיל הובהר, כי מלכתחילה מונה הבורר לדון בכל חלקי הסכסוך המקורי, בכללם תביעת הפיצויים. זוהי גם המשמעות של הליך פיצול הסעדים, אותו ביקשו הצדדים מן הבורר. ודוק: לפי המוסכם ביניהם (סימן 8.17.3 לחוזה) וכפי החל ברגיל בהליכי בוררות, לסדרי הדיון ולדיני הראיות הנוהגים בבית המשפט אין תחולה. בנסיבות אלו, דרישת פיצול הסעדים אינה נובעת מכללי דיון מחייבים, שכן עניין לנו בנושא של סדרי דין או בהחלת השתק מכוח מעשה בית דין, הקשור לדיני הראיות. פשוטו של דבר, שהעתירה לפיצול הסעדים באה לבטא קבלת היתר לפצל את הדיון בסכסוך לפני הבורר לשני חלקים, בבחינת שני הליכים נפרדים (להבדיל מסימן יז לתוספת, המדבר על בירור "חלקים-חלקים" של אותו ההליך).

אכן, המדובר באותו הסכסוך, כאשר טעמי הפיצול בדיון - כפי שפורטו לעיל - נבעו משיקולים פרקטיים להליך, ולא מכיוון שהתובענה אמורה להיות מיוחסת לסכסוך אחר. לפי החומר המונח לפני נראה, כי כבר מלכתחילה וגם בהמשך, במהלך הדיון לפני הבורר, סברו שני הצדדים שתובענת הפיצויים תתברר אף היא לפניו, באשר הוא מונה לדון במכלול הסכסוך. מבחינה מצומצמת זו סמכותו היא נמשכת (השוו: בר"ע 130/71 משיח נ' רביע, פ"ד כה(2) 572, 575 מול ד'; ע"א 51/86 בן דיין הנ"ל, שם, שם). רק לאחר שניתן פסק הדין ולאור תוצאתו, החליטה המשיבה לשנות את טעמיה. נבהיר זאת להלן.

אומד הדעת לפי הנסיבות:

18. כאשר מדובר במינוי של בורר, אשר לפי מיומנותו המקצועית מתאים לדון בסכסוך הקונקרטי, אין כל טעם והגיון לבחור בוררים שונים כל אימת שתצמח תביעה הנובעת מאותה חטיבת סכסוך. הדעת נותנת, שהצדדים לא התכוונו לריבוי כזה של בוררים, להבחין מאפשרות של מינוי בוררים שונים לסוגי סכסוכים בתחומים נפרדים. כך למשל, אם הסכסוך נוגע לנושא הנדסי פרופר, והבורר שהתמנה לדון בו הנו מהנדס - לא נראה, כי הצדדים התכוונו שלשם בירור מחלוקת הנדסית נוספת בעתיד, ימונה מהנדס אחר. גישה אחרת אינה עומדת במבחני ההגיון והסבירות, המשמשים מסד לבחינת פרשנות המוסכם. היא גם אינה מתיישבת עם תכלית הבוררות. כל שכן הם פני הדברים, מקום שהקביעות בהכרעות השונות שזורות זו בזו ונובעות האחת מרעותה. למשל: כאשר ההכרעה בהליך הראשון מהווה למעשה גם את קביעת האחריות, לצורך ההכרעה בהליך השני. כפי שנפסק בע"א 708/88 שפס הנ"ל (פ"ד מו(2)), עמ' 747 מול ה'ו-ו):

"אין כל הגיון בהשקפה, כי הצדדים ביקשו לפצל בין סכסוכים, באופן שסכסוכי העבר יימסרו לבורר ואילו סכסוכים העתידיים יתבררו לפני בית משפט."

רציונל זהה חל גם לגבי סכסוכים לפני בוררים שונים. ואכן, במהלך הבוררות עמדה המשיבה במפגיע על-כך, שהבורר צריך לדון בכל המחלוקות והסכסוכים שעמדו אז על הפרק, ובכלל זאת סוגיית הפיצויים. בכתב הגנתה, תחת הכותרת "טיעונים לעניין היקף סמכות הבורר והיקף הבוררות", היא ציינה כי "היקף הבוררות דינו שיהיה בכל חילוקי הדעות שבין הצדדים" (סימן 3.2 לכתב ההגנה. הדגש מצוי במקור - מ' ג'). למטה מכך, בסימן 3.3, נרשם על-ידי באי-כוחה:

"קרתא תטען כי מלשוננו המפורשת של הסעיף (סעיף הבוררות - מ' ג') עולה כי אין כל אפשרות לפצל בין הסכסוכים השונים אשר יתגלעו בין הצדדים, ומשהוחלט על עריכת בוררות, הרי שעליה להקיף את מכלול חילוקי הדעות והסכסוכים שבין הצדדים."

לבסוף התייחסה המשיבה גם לאפשרות שמספר בוררים ידונו בנושא. בשוללה גישה זו ציינה שם, בסימן 3.8, כדלקמן:

"אף שורת ההגיון תומכת בעמדה זו. שהרי לא יעלה על הדעת כי קרתא תגרר ותפוצל למספר דיונים ולמספר בוררים, אשר ידונו במסכת סכסוכים שעניינה חוזה אחד מורכב ומסובך למדי ובין אותם צדדים, כאשר לא מן הנמנע כי בוררים שונים עלולים להגיע להחלטות סותרות."

(הדגש אינו מצוי במקור - מ' ג')

19. בהתנהגותה דלעיל בטאה המשיבה את הבנתה באשר לאומד הדעת הראשוני, כפי שגולם בהסכם. זוהי גם עמדת המבקשת. יוצא מכאן, שהמסקנה לפיה בורר אחד צריך לדון בתובענות הנובעות מאותו הסכסוך, מבטאת את אומד הדעת המשותף של הצדדים. שניהם דגלו אפוא בדעה, לפיה לא ראוי שמספר בוררים ידונו במחלוקת הקודמת אשר עמדה לדיון (האכיפה או הביטול ותובענות הפיצויים ההדדיות). ההכרעה בשאלת האכיפה היא למעשה גם הכרעה בשאלת זהות מפר ההסכם, בבחינת קביעת האחריות לתרופות הנוספות. מתוצאה זו אמורה להיגזר גם הזכות לפיצויים לטובת הנפגע. המדובר אם-כן באותה חטיבת סכסוך. בנסיבות אלו הופך הפיצול לעניין טכני גרידא, המתמצה בשיקולי נוחות ויעילות. דא ותו לא.

זאת ועוד, גם שיקולי יעילות ותועלת כספית מובילים למסקנה דומה, שכן היקפה העצום של הבוררות היה ידוע היטב גם לצדדים. אין הדבר נוח וסביר, כיוון שמספר אנשים יצטרכו ללמוד את הסוגייה לעומקה, בכדי לדון בה. מובן גם, שיש בדבר כדי להוזיל את עלות ההליכים, מבחינת היקף השעות והזמן לו יזקק הבורר, על-מנת ללמוד את הנושא מראשיתו. בכך מוגשמת תכלית נוספת - המהווה כזכור נדבך פרשני משלים לרצון הצדדים - היא מטרת הליכי הבוררות, לאפשר לצדדים לסיים את הסכסוך ביניהם באופן מהיר ויעיל: "לגרום לדין צדק בין הצדדים בצורה מהירה ויעילה" (ע"א 275/83 עיריית נתניה נ' "סחף" חברה ישראלית לעבודות פתוח בע"מ, פ"ד מ(3) 235, 247 מול ג-ד). ההתחשבות בגורם זה, בהקשר לפירוש תניית בוררות, יכולה להוביל למסקנה כי גישה המובילה לתוצאה אחרת תחשב לבלתי הגיונית.

המסקנה בשאלת הפרשנות:

20. יוצא מהמכלול האמור, שהן על-פי פרשנות נוסח סעיף הבוררות והן על-פי התנהגות מאוחרת ומניעות הנוצרת כלפי המשיבה, מובן הדבר, כי מלכתחילה ובמהלך ההליך שררה הסכמה - ולפחות הבנה - לפיה בורר אחד ידון במכלול השאלות שעמדו על הפרק: הן תרופת האכיפה, שכמוה לענייננו כשאלת

האחריות, והן תרופת הפיצויים, לאחר שתקבע זהות מפר החוזה. הסכם הבוררות מבחין בין סכסוכים שונים לבין סכסוך בן חטיבה אחת, על כל התביעות הכרוכות בו. ענייננו בתביעות הנוגעות לאותו הסכסוך. מכאן, שבהתאם למינוי הראשוני, על הבורר להמשיך ולדון גם בכל תביעה הקשורה אליו.

הטענות האישיות כלפי הבורר:

21. לאור המסקנה דלעיל, לפיה השופט בדימוס שי ברנר הוא הבורר הצריך לדון גם בתובענה לפיצויים, נותר לעמוד על הטענות האישיות שהופנו כלפיו. לעניין זה ייאמר, כי מקומן של טענות אלו אינו בהכרח לכאן, שהרי אין המדובר בהעברת המחלוקת להתברר לפניו, אלא רק בשאלה, האם מינויו מלכתחילה ממשיך לחול גם לעניין תובענת הפיצויים. על-כך השבנו לעיל בחיוב. כל יתר הטענות מתנקזות לבירורי סכסוכים בין צדדים במהלכה של בוררות, לאחר שבורר כבר התמנה כדן. אם פלוני מונה כבורר בין צדדים ובעיצומו של ההליך מתעוררות טענות של אחד מהם כלפיו, יכול הצד המעוניין לפנות אל בית המשפט, בבקשה להכריע בטענותיו. כך, למשל, כאשר נוצרו נסיבות שבהן הוא מבקש להעביר בורר מתפקידו, לפי [סעיף 11 לחוק הבוררות](#). או-אז עליו לפנות אל בית המשפט בבקשה מתאימה.

22. עם זאת, מכיוון שהמדובר כאן בתרופה מן היושר, ניתן במסגרת שיקול הדעת הכללי לבחון את הענקת ההצהרה המבוקשת, גם על בסיס יריעה רחבה יותר. אכן, אם קיימות נסיבות שמהן עולה בבירור, כי הבורר אינו ראוי לשמש בתפקידו כבעל סמכות הכרעה בסכסוך בין הצדדים, לא מן הנמנע לדחות בשל כך את העתירה. ואולם, בענייננו כלל וכלל לא עלה בידי המשיבה לשכנע בטענות האישיות כלפי הבורר. אשר לחוסר אמונה בו, הריהי ציינה בכתב התשובה כהאי-לישנא: "קרתא תבהיר שוב, שאין היא מביעה חלילה אי אמון בכבי הבורר, אולם היא סבורה שלאור נסיבות העניין, אין מקום להעביר הבוררות בפניו" (שם, סימן 2.7). פשיטא שגם מההיבט הסובייקטיבי אין לפנינו טענה של חוסר אמון, בדרגה הנדרשת [לסעיף 11\(א\) לחוק הבוררות](#). עם זאת יצוין, כי המבחן דשם הנו אובייקטיבי "ואין די בתחושתו הסובייקטיבית של צד מן המתדיינים בבוררות" ([ע"א 75/89 צרפתי נ' צרפתי, פ"ד מז\(5\) 516, 518 מול ג'](#); וראו גם אצל אוטולנגי, שם 230, ואילך). הפן האובייקטיבי אינו מתמלא בענייננו בכל מקרה, כמפורט בהמשך הדברים.

23. העובדה לפיה הבורר הכריע בתובענת האכיפה כנגד המשיבה, אינה מעידה דבר על עמדתו בנוגע לתביעה הכספית, שבה הנושא המרכזי הנו סוגיית הנזק. בין הקביעות בפסק לבין גיבוש עמדה לגבי יתר השאלות שונתרו לבירור בסוגיית הפיצויים - אין ולא כלום. תופעה שכיחה בבתי המשפט היא, כי דיון בתיק נזיקין מפוצל באופן שקודם נדונה ומוכרעת שאלת האחריות. אין בכך משום גיבוש עמדה לגבי שאר הפלוגתאות, שטיבן שונה. לא אחת גם קורה, כי לאחר שבית המשפט קובע נחרצות את קיומה של האחריות, מתברר שהטענות לנזק אינן כצקתה. איש לא מעלה על הדעת לטעון, כי שופט פלוני מנוע מלדון בסוגיית הנזקים, אך מכיוון שהכריע נגד הצד בסוגיית האחריות.

רציונאל דומה חל גם בענייננו, הגם שאין המדובר בבית-משפט אלא בבוררות. ככלות הכל, המדובר בבורר שהנו איש משפט מובהק. זה בדיוק גם היה הבסיס לבחירתו. ודוק: כאשר באי-כוח המשיבה פרטו רשימה של מועמדים לכהן כבורר בסכסוך, ציינו במפורש כי המתאים ביותר הנו שופט בדימוס. לכן כללה הרשימה מועמדים העונים אחר תנאי זה (סעיף 6 למכתב בא-כוח המשיבה מיום 22 באוקטובר 1998 - נספח ב' לבקשה). מסקנה זו משליכה גם על הטענה בדבר גיבוש דעה, כביכול, אודות האורגנים מטעם המשיבה. בפסק הבוררות לא מצאנו ואף לא הופנינו לדברים האמורים שם, והעלולים לעורר חשש שמא הבורר גיבוש דעה בלתי חיובית עליהם, באופן העלול להשפיע על תוצאת התובענה לפיצויים. בל נשכח, כי ההכרעה

בשאלת ההפרה (האחריות) והממצאים שנקבעו, ממילא משמשים השתק מכוח דוקטרינת מעשה בית דין, גם אם בורר אחר אמור לדון בעניין (סעיף 21 לחוק הבוררות). בהיבט הכולל כלל לא התרשמנו, אפוא, מקיומו של חשש שמא הבורר איבד את האובייקטיביות הנדרשת ממנו, להכרעה בסכסוך שנותר בין הצדדים. גם כאן המבחן הנו אובייקטיבי ולא סובייקטיבי (אוטולנטי, שם. (209-213, מטעם דומה מורה ההלכה, כי ברגיל הכרעה קודמת נגד צד אינה מהווה, כשלעצמה, עילה לפסלות השופט (ע"א 6812/98 בי. גי. אסיסטנס לימיטד נ' פרוינד, פ"ד נג' (3) 241).

24. טענת המשיבה לפיה גם הבורר לא ראה עצמו מוסמך לדון בתובענה, אינה עולה בקנה אחד עם הנרמז בשולי מכתבו מיום 7.6.00, המפנה לכך שצו פיצול סעדים ניתן גם לבקשת המשיבה (סימן 6 לעיל). גישתו הזזה, להימנע מלדון בעניין כל עוד קיים ספק, אינה מעידה על דבר בנוגע לדעתו. מכל מקום, בורר אינו מוסמך להכריע בסמכותו, לאמור: תוקף הסכם הבוררות מכוחו מונה, זולת אם הצדדים הסכימו להכריע במפורש (ע"א 65/85 עיריית נתניה נ' נצי"ב נתניה בע"מ, פ"ד מ' (3) 29, 66 מול א'ז). על-כן אין מניעה לקבוע, כי מינויו מלכתחילה חל גם על תובענת הפיצויים, אפילו אם הוא סבר אחרת.

25. המשיבה הוסיפה וטענה, כי המדובר בתובענת סרק מכיוון שלא נגרם למבקשת כל נזק, שהרי וועדות התכנון לא אישרו את התב"ע. ברי, כי סוגיה זו, כמו אחרות, תידון ותוכרע בבוררות. אין לשלול את זכותו של צד לנקוט הליכים משפטיים, ובכללם תובענות בבוררות, אך מכיוון שלטענת הצד השני עומדות לרשותו טענות הגנה טובות.

לבסוף נטען, כי המשיבה עומדת על ניהול הבוררות בירושלים, כנקוב בסימן 8.17.2 לחוזה. טענה זו הועלתה רק בטיעון בעל-פה ולא בתשובה גופא, על-כן לא מן הראוי היה להעלותה. מכל מקום, סוגיית מקום התנהלותה של הבוררות אינה לכאן. מטעם זה אין צורך להכריע, האם נוצר השתק בנושא עקב ניהול הבוררות בסוגיית ההפרה והאכיפה מחוץ לירושלים, אם לאו.

26. על רקע מכלול האמור גם לא מצאנו, כי מראית פני הצדק עלולה להיפגע. עניין לנו בהכרעה שיפוטית מקצועית וכזו אמורה להיות גם ההכרעה בתובענת הפיצויים.

ה' התוצאה-

27. התוצאה היא, שדין התובענה להתקבל. מוצהר בזה, כי המינוי מלכתחילה של הבורר, השופט בדימוס ש' ברנר, חל גם על התובענה הכספית שבכוונת המבקשת להגיש. על-כן הוא המוסמך לדון בה.

המשיבה תשא בכל הוצאות המבקשת וכן בשכר טרחת באי-כוחה, בסך של 5,000. - ש"ח בצירוף מע"מ. ההוצאות נושאות הפרשי הצמדה וריבית מעת ביצוע כל תשלום ותשלום. שכה"ט והמע"מ הם להיום. החיוב בהוצאות ההליך נקבע על הצד הנמוך, לאור ההסכמה לדון בנושא לפי החומר הקיים, תוך שנחסך זמן החקירות הנגדיות.

ניתן היום, ז' בכסלו תשס"א (4.12.00).

המזכירות תשלח אל באי-כוח הצדדים העתקים מאושרים של פסק-דין זה.

מ' גל, שופט

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח